

Arrest

nr. 150 305 van 31 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 december 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 7 maart 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2009 werd ingediend door:

*N., F. (R.R.: ...)
nationaliteit: Pakistan
geboren te (...) op (...)
adres: adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij H. S., d.d. 25.11.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 28.04.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 03.08.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene legt een arbeidscontract en getuigenverklaringen voor, verklaart Nederlands geleerd te hebben en toont aan dat hij ingeschreven is om lessen te volgen). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2005 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Voornoemde beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 april 2012.

Op 7 maart 2012 wordt tevens de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 07/03/2012,
wordt aan N, F. (M) + kinderen:
geboren te (...) (Pakistan), op (...),
van PAKISTAN nationaliteit, verblijvend: (...),
het bevel gegeven om uiterlijk op 11.05.2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden

geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

Voorname beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoeker op 11 april 2012.

2. Over de ontvankelijkheid – samenhang

Ambtshalve wordt opgeworpen dat het voorwerp van het beroep dubbel of meervoudig is, waardoor er een probleem rijst met betrekking tot de ontvankelijkheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing aanvecht waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling is aangewezen die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

In casu betoogt verzoeker dat het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie, dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden.

De Raad is echter van oordeel dat de thans voorliggende bestreden beslissingen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motivering die aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9bis ongegrond wordt verklaard, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105), hierna “de bestreden beslissing” genoemd.

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Tevens roept verzoeker in dat er sprake is van machtsmisbruik.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker uiteen hetgeen volgt.

"III. De Middelen

Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 07.12.2009 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is.

[...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag ongegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 27.03.2009. De aanvraag werd op 07.12.2009 geactualiseerd naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat dvz in de beslissing ENKEL naar de aanvraag ingediend door meerster V. verwijst.

Dvz heeft dus geen rekening gehouden met de oorspronkelijke aanvraag ingediend op 27.03.2009.

Verder stelt DVZ dat de instructie niet mag aangehaald worden daar deze vernietigd is door de Raad van State.

Eerst dient opgemerkt te worden dat de Raad reeds in verschillende arresten uitspraak heeft gedaan verwijzend naar de door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid publiek gemaakte beleidsrichtlijn.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat zowel dvz, als de Raad in het verleden toepassing hebben gemaakt van een instructie die door de Raad van State vernietigd werd bij arrest 133.915.

Dit betekent dus dat DVZ op 08.09.2011 (1e beslissing) wel een beslissing nam, zich baserend op een instructie die door de Raad van State twee jaar geleden vernietigd werd, doch voor de zelfde aanvraag, waarin in het jaar 2012 voor de tweede keer een beslissing wordt genomen, dit niet meer toepast omdat het niet meer goed uitkomt?

Dit is een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De overheid, in casu DVZ, mag niet zomaar beslissen om een regel, in casu de instructie, soms wel en soms niet toe te passen.

In tweede instantie dient benadrukt te worden dat DVZ motiveert dat ter ondersteuning van zijn aanvraag betrokkene op de instructies 19.07.2009 baseert. Deze werd vernietigd door de Raad van State bij arrest 198.769 van 09.12.2009 en kan bijgevolg niet meer toegepast worden, dixit DVZ.

Merkwaardig is hierbij dat het arrest reeds van 09.12.2009 dateert doch DVZ beslist om slechts sinds 01.01.2012 geen rekening meer te houden met de instructies. Waarom werd er bij het nemen van de eerste beslissing geen rekening gehouden met de vernietigde instructie?

Dit is duidelijk machtsmisbruik !! DVZ kan niet zomaar in het jaar 2010 en 2011 beslissingen nemen zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009 die door de RvS vernietigd werd op 09.12.2009 en in het jaar 2012 beslissen om dat niet meer te doen.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer

de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatieinstructie van 19 juli 2009.1

Wat waren de onmiddellijke gevolgen?

- De ingediende aanvragen worden niet onwettig

Alleen de instructie (gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken) is vernietigd. Het artikel 9bis van de Verblijfswet blijft ongewijzigd.

De DVZ moet de ingediende aanvragen nog steeds beoordelen, volgens de (nieuwe) richtlijnen van de bevoegde minister en staatssecretaris. Zij behouden immers hun discretionaire bevoegdheid over de criteria ten gronde.

- Wathelet en DVZ: de criteria en de termijn blijven gelden

Er is al een nieuwe richtlijn. Bevoegd staatssecretaris M. Wathelet deelde op 11 december 2009 mee (en DVZ bevestigt):

- de criteria van de instructie ten gronde blijven geldig en zullen toegepast worden;

- de termijn van 15 september tot 15 december 2009 voor aanvragen voor het criterium 'duurzame lokale verankering' (punt 2.8 van de instructie) blijft

Dit werd gepubliceerd op de website www.kruispuntmi.be.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

Dat de beslissing dan ook volledig onterecht werd genomen en deze in feite en rechte niet aanvaardbaar is!

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een intern beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

op medische gronden

lange asielprocedures

humanitaire redenen

de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat de van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

De aanvragen die in 2012 behandeld worden zijn ontvankelijk doch ongegrond daar de instructies in december 2009 vernietigd werden.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt" ³

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat de beslissing dan ook volledig onterecht werd genomen en deze in feite en rechte niet aanvaardbaar is!

De verwerende partij stelt dat betrokkene beweert dat hij sinds 2005 in België zou verblijven.

DVZ twijfelt dus aan zijn langdurig verblijf.

Indien DVZ aan zijn langdurig verblijf twijfelt dan hadden zij dat ook moeten doen bij het nemen van de eerste beslissing waarbij hij de toelating kreeg om een arbeidskaart B aan te vragen.

Het feit dat hij de mogelijkheid kreeg om een arbeidskaart aan te vragen betekent dat er niet getwijfeld werd aan zijn verblijf van voor 31 maart 2007.

Dit betekent dus dat DVZ ook NU niet mag twifelen aan zijn langdurig verblijf. Immers men kan niet in een en zelfde dossier eerst zijn langdurig verblijf niet in vraag stellen en nu wel!

Dit is een schending van het redelijkheidsbeginsel! !

Bovendien stelt de verwerende partij dat hoewel hij sinds 2005 in België verblijft hij geen enkele aanvraag heeft ingediend en zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf en de aangehaalde elementen met betrekking tot zijn integratie louter het gevolg is van zijn eigen houding.

Het feit dat een vreemdeling langdurig in een land verblijft waar hij meer bescherming heeft dan in zijn eigen land is op geen enkele wijze zich verder in illegaal verblijf integreren!

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Op geen enkele manier kan men uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen grond vormen tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom dit niet kan en niet enkel stellen dat het een gevolg is van zijn eigen houding.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad. "... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (.) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden. In casu wordt dit niet gedaan. Stellen dat zijn integratie een gevolg is van zijn eigen houding is niet voldoende. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen. Dat DVZ het kan maar niet moet is dan ook volkomen onterecht!

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Het feit dat de gemachtigde van de minister een beslissing neemt waarin een eigen mening wordt gemotiveerd is dan ook niet aanvaardbaar. Immers een regularisatieaanvraag is nog altijd een aanvraag op basis van humanitaire redenen.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet is nog altijd steeds een aanvraag op basis van humanitaire redenen.

Ieder dossier dient individueel beoordeeld te worden. Dat hij dan ook genoeg elementen heeft aangehaald om geregulariseerd te worden op basis van humanitaire redenen.

Dat hij ondertussen hier meer dan 7 jaar ononderbroken verblijft, uitstekend de Nederlandse taal beheerst, geïntegreerd is en werkbereid is .

Er zijn nog steeds geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie zodat dienst vreemdelingenzaken de regularisatieaanvraag van verzoeker niet zomaar kan afwijzen.

Dit is kennelijk onredelijk en niet zorgvuldig.

Indien de staatssecretaris of haar gemachtigde van mening was dat het dossier niet duidelijk is, als dvz twijfelde aan de lokale verankering van mijnheer dan diende hij te verschijnen voor de commissie voor advies.

In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kan beslissen, kan de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblijfwet en KB van 28 juli 1981).

Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie.

De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan haar beraadslagingen.

De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kan uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kan ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kan zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie.

De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris).

Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

3.2. In de nota met opmerkingen stelt verweerder het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de eerste bestreden beslissing enkel verwijst naar de aanvraag 9bis d.d. 7 december 2009 en niet naar deze d.d. 30 maart 2009.

Verzoeker heeft vervolgens kritiek op het feit dat de criteria zoals vermeld in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 niet meer worden toegepast. Hij verwijst naar het gegeven dat veel vreemdelingen geregulariseerd werden op basis van deze criteria. Één en ander zou een schending betekenen van het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel.

Verzoeker stelt verder dat verwerende partij nog steeds beslissingen neemt, waarin wordt verwezen naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven een arbeidskaart B aan te vragen. Hij zou hiervan tientallen voorbeelden kunnen geven, doch laat dit na.

Verzoeker stelt verder dat de eerste bestreden beslissing twijfelt aan zijn langdurig verblijf, terwijl dit in de vorige beslissing niet in twijfel werd getrokken.

Verzoeker stelt tot slot dat hij ondertussen meer dan 7 jaar ononderbroken in België verblijft, uitstekend Nederlands spreekt, geïntegreerd en werkbereid is. Indien getwijfeld zou worden aan zijn lokale

verankering, had zijn dossier moeten voorgelegd worden aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de eerste bestreden beslissing inderdaad enkel een antwoord biedt op de aanvraag 9bis d.d. 7 december 2009. Verzoeker dwaalt echter in zoverre hij meent dat zijn aanvraag 9bis d.d. 7 december 2009 een actualisering betrof van zijn aanvraag 9bis d.d. 30 maart 2009. Deze laatste werd niet in overweging genomen op 25 mei 2009, na negatieve woonstscntrole.

Verwerende partij heeft verder de eer te antwoorden dat waar verzoeker stelt dat er talrijke dossiers op basis van de instructie werden beoordeeld en verblijfsvergunningen in die zin werden afgeleverd, hij echter niet aantoont over welke gevallen het hier gaat, en in welke mate de feitelijke omstandigheden van deze 'gevallen' vergelijkbaar zouden zijn met de in casu voorliggende elementen.

Hetzelfde kan gesteld worden in zoverre hij suggereert dat er in andere dossiers nog wel de instructie zou worden toegepast.

"Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld" (RVV. nr. 72.027 van 16 december 2011).

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker met zijn kritiek meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor de vernietigde instructie diende toe te passen, hoewel deze in strijd is met art. 9bis van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker gaat bij zijn kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Dergelijke redenering maakt een schending van het legaliteitsbeginsel en van art. 9bis uit.

De bestreden beslissing verwees derhalve terecht naar de arresten van de Raad van State, die het toepassen van voormelde criteria van de instructie niet mogelijk maken:

de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.7 69 d.d. 9 december 2009 omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Voorts oordeelt de Raad van State bij arrest nr. 215.571 d.d. 5 oktober 2011 en nr. 216.651 d.d. 1 december 2011 dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in art. 9bis van de wet van 15 december 1980. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan art. 9bis worden toegevoegd, omdat deze bepaling geen criteria bevat. Dienvolgens kan verwerende partij niet toetsen aan de vernietigde instructie (zie in die zin ook RVV nr. 74.358 d.d. 31 januari 2012).

Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan om al die redenen niet aangenomen worden.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het rechtszekerheidsbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om dit beginsel contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginnelsen van behoorlijk bestuur:

begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Ook verzoekers beschouwingen, als zou de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de geldende bepalingen van art. 9bis. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Verzoekers kritiek is niet dienstig om een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren. Zij maakt niet aannemelijk als zou het bestuur haar beslissing niet zorgvuldig hebben voorbereid of zich gestoeld zou hebben op een verkeerde feitenvinding.

De eerste bestreden beslissing betwist geenszins het verblijf van verzoeker sedert 2005. Er wordt enkel gemotiveerd dat verzoeker zich bewust in illegaal verblijf genesteld heeft en dat het feit dat hij thans geïntegreerd zou zijn, louter het gevolg is van zijn eigen houding. Om die reden kan de integratie van verzoeker onmogelijk een grond tot regularisatie vormen. Evenmin betreft het determinerende motief van de eerste bestreden beslissing het gebrek aan integratie. Verzoekers suggestie om, bij twijfel aan zijn lokale verankering, zijn dossier voor te leggen aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen, mist derhalve grondslag.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de motieven van de eerste bestreden beslissing foutief zijn en op kennelijk onredelijke wijze tot stand zijn gekomen.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3. Waar verzoeker kritiek uit op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat de gemachtigde de buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Verzoeker verwijst naar zijn lokale verankering, hij citeert de tekst van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en betoogt onder meer:

“Bovendien stelt de verwerende partij dat hoewel hij sinds 2005 in België verblijft hij geen enkele aanvraag heeft ingediend en zich bewust genesteld heeft in illegaal verblijf en de aangehaalde elementen met betrekking tot zijn integratie louter het gevolg is van zijn eigen houding. Het feit dat een vreemdeling langdurig in een land verblijft waar hij meer bescherming heeft dan in zijn eigen land is op geen enkele wijze zich verder in illegaal verblijf integreren! Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !! Op geen enkele manier kan men uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen grond vormen tot regularisatie. DVZ dient minstens te motiveren waarom dit niet kan en niet enkel stellen dat het een gevolg is van zijn eigen houding.

[...]

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Het feit dat de gemachtigde van de minister een beslissing neemt waarin een eigen mening wordt gemotiveerd is dan ook niet aanvaardbaar. Immers een regularisatieaanvraag is nog altijd een aanvraag op basis van humanitaire redenen. De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...). Een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet is nog altijd steeds een aanvraag op basis van humanitaire redenen. Ieder dossier dient individueel beoordeeld te worden. Dat hij dan ook genoeg elementen heeft aangehaald om geregulariseerd te worden op basis van humanitaire redenen. Dat hij ondertussen hier meer dan 7 jaar ononderbroken verblijft, uitstekend de Nederlandse taal beheerst, geïntegreerd is en werkbereid is. Er zijn nog steeds geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie zodat dienst vreemdelingenzaken de regularisatieaanvraag van verzoeker niet zomaar kan afwijzen. Dit is kennelijk onredelijk en niet zorgvuldig.”

Omtrent de lokale verankering van verzoeker wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene legt een arbeidscontract en getuigenverklaringen voor, verklaart Nederlands geleerd te hebben en toont aan dat hij ingeschreven is om lessen te volgen). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2005 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de lokale verankering en het langdurig verblijf van verzoeker in België niet worden weerlegd en de elementen van integratie van verzoeker in België niet worden betwist. Verweerder meent evenwel dat de integratie van verzoeker onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor deze situatie, hij zou sinds 2005 in België verblijven, hij heeft echter geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen, hij heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij al nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van zijn eigen houding, aldus de bestreden beslissing.

De Raad betwist niet dat verweerder bij de beoordeling van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel, waarvan verzoeker de schending aanvoert, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Zoals verzoeker terecht opmerkt, zijn er geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria die bepalen waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Door *in casu* de aangevoerde elementen inzake de maatschappelijke integratie van verzoeker niet te betwisten doch te oordelen en te motiveren dat deze elementen onmogelijk een grond zijn om een verblijfsmachtiging toe te kennen omdat de verzoeker voorheen geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend, schendt verweerder artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Nergens in artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan immers worden gelezen dat een vreemdeling die een aanvraag op grond van deze wetsbepaling indient, tevoren reeds een verblijfsaanvraag moet hebben ingediend opdat zijn integratie tijdens illegaal verblijf kan uitmonden in een machtiging tot verblijf. Er anders over oordelen, zoals verweerder opnieuw in de nota met opmerkingen doet, zou erop neerkomen dat de Raad toelaat dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, wat hij niet vermag te doen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden zij niet besproken (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 7 maart 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp betreffende de beslissing van 7 maart 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat de beslissing van 7 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS